

VINCENT
DE VRIES

VAN NIEUW BERGEN
NAAR ORANJE

DE
VRIES

INHOUD

Proloog 004

1 HET TALENT

Waar het allemaal begon 010

Eindelijk op voetbal! 015

Voor het eerst geselecteerd 019

Familiemens 026

Vriendinnen 031

Mijn BFF's 034

Oma Nel 035

Mijn Oranjedebut 046

Op eigen benen 052

Het échte Oranje 057

De grens over 063

Bedrogen in Duisburg 068

Nieuwe start 078

Los in Canada 086

Mijn mooiste stadions 092

De volgende stap 094

2 DE STER

Het eerste contact 102

Mijn droomtransfer 108

De eerste horde 113

Niet meer te stoppen 122

Europees kampioen! 126

De gekte (1) 136

De gekte (2) 140

3 DE VEDETTE

Mijn nieuwe huis 146

Mijn steden 149

Wennen aan het Spaanse leven 150

Superprofessioneel 153

Een dag om nooit meer te vergeten 162

Nog meer prijzen 169

Chillen met Neymar 175

Social media 181

Mijn goals 204

4 HET ROLMODEL

Hogerop met Oranje 208

Het WK (1): ineens is er de druk 213

Het WK (2): de strafschop 217

Het WK (3): de teen 220

We zijn er nog lang niet 228

Mijn duels 236

Voor altijd pijn 238

Op naar Tokio! 242

Eigen ambities 246

Mijn tips & tricks 249

Q&A

- Ajax **014**
- Ronaldinho **025**
- Bolle wangetjes **054**
- Verlegen **078**
- Marta **099**
- Geld **107**
- Foppe **110**
- Johan Cruijff **121**
- Trofee **131**
- Surpriseparty **133**
- Huwelijksaanzoeken **143**
- Gemaakt **148**
- Lionel Messi **161**
- Droom **174**
- Nr. 14 **180**
- Hartstichting **192**
- Tattoo **205**
- Knuffel **216**
- WK-finale **223**
- Fysio **233**
- Benjamin **235**
- Ritme **241**
- Goud **245**
- FIFA **250**
- Eekhoorn **253**

EINDRONDES

EK 2017 **132**

INTERVIEWS

- De jaren bij Olympia'18 **038**
- Jackie Groenen **071**
- Anouk Hoogendijk **076**
- Daniëlle van de Donk **083**
- Sarina Wiegman **134**
- Tim Vrouwe **186**
- Patrick Kluyvert **193**
- Kika van Es **224**

TIPS

- Barça, Barça, Báááárça! **196**
- Camp Nou Experience **199**

- Dank **254**
- Colofon **256**

PROLOOG

Grappig eigenlijk. Ik tekende een contract bij mijn favoriete club FC Barcelona. Ik won met Oranje het EK. Ik werd benoemd tot beste speelster van het toernooi én ik werd uitgeroepen tot beste voetbalster van zowel Europa als de wéreld. En mensen zeiden tegen me: Lieke, al jouw dromen zijn uitgekomen!

Dat vond ik grappig, ja. Want het was niet zo.

Natuurlijk was ik in de wolken toen we in de zomer van 2017 met het Nederlands elftal de beste van Europa werden.

En natuurlijk was ik heel blij toen ik een paar maanden later in Monaco, aan de zijde van Lionel Messi en Cristiano Ronaldo, de prijs van beste speelster van Europa mocht ophalen.

En natuurlijk is het een droomcontract dat ik nu bij FC Barcelona heb.

Maar dat is alleen in figuurlijke zin. Want de waarheid is: ik heb hier vroeger nooit over gedroomd.

Echt nooit.

Toen ik opgroeide in Nieuw Bergen, een klein dorp in het noorden van Limburg, stelde het vrouwenvoetbal in Nederland immers nog maar weinig voor. Hoe kon ik dan in vredesnaam dromen van een glansrijke carrière in Oranje, laat staan van een mooi contract bij een club als FC Barcelona? Ik was – en ben – een meisje!

Ja, ooit zei ik tegen mezelf dat ik de nieuwe Ronaldinho wilde worden. Dat klopt. Maar dat was op dat moment hooguit een leuke gedachte voor een jong meisje zoals ik. Jongens konden dat wel, dromen van een mooi contract bij een mooie club. En dat deden ze volop. Zij zagen zichzelf als de nieuwe Arjen Robben. Of als de nieuwe Rafael van der Vaart of Robin van Persie. En fantaseerden hoe ze over een paar jaar in het shirt van Ajax, Feyenoord, Manchester United, FC Barcelona, Bayern München of desnoods Real Madrid een beker optilden, na natuurlijk zelf in de laatste minuut van de tweede verlenging de winnende treffer te hebben gemaakt.

Die kans was weliswaar heel erg klein, dat begrijp ik ook wel, maar toch, het was niet onhaalbaar.

Maar ík? Ik wist niet eens dat er een Nederlands vrouwenelftal bestónd! Dus als ik droomde over een wedstrijd in het shirt van Ajax, dan was het als in dat liedje van Marco Borsato: bedrog. Pure fantasie. Want in gedachten speelde ik met de jongens mee...

Gelukkig nam het vrouwenvoetbal in Nederland in de jaren die volgden een enorme vlucht. Ikzelf ook. Zo belandde ik al snel bij de vrouwenteams van de grote clubs. Alsof dat nog niet fantastisch genoeg was, werd ik tevens geselecteerd voor Oranje. Had ik, als meisje, in één klap de droom van al die jongens waargemaakt!

En we behaalden nog successen ook, met als hoogtepunt natuurlijk het winnen van de Europese titel in de zomer van 2017.

Zo, wat een moment was dat! De finale tegen Denemarken, die 4-2-zege in Enschede, vergeet ik dan ook nooit meer.

Dat komt omdat die mijn leven voorgoed heeft veranderd. Ik merk het nog elke dag. Mensen herkennen me als ik op straat loop. Ze spreken me aan en willen met me op de foto.

WAAR HET ALLEMAAL BEGON

1 — H E T T A L E N T

Doordat mijn broers en ik de spijlen iets hadden verbogen, kon ik er – met een beetje wringen – elke keer nét doorheen. Door het hek dat het trapveldje pal achter het huis van mijn ouders in Nieuw Bergen scheidde van sportpark De Venhorst.

Een bijzondere plek, moet ik zeggen. Want dit hek, zo'n stalen hek met van die scherpe punten aan de bovenkant dat iedereen wel kent, leidde mij niet alleen naar de velden van RKVV Montagnards, maar uiteindelijk ook naar een wereld die ik als klein meisje voor ogen had. Een wereld van voetballen op het allerhoogste niveau. Als prof.

Het was niet voor niets dat ik elke dag, direct na school, wanneer ik mijn Ajax-trainingspak vaak al aan had, tussen die spijlen door kroop. Natuurlijk, ik vond het ook leuk, voetballen. Heel leuk zelfs. Maar ik ging vooral naar die velden omdat ik beter wilde worden. In afwerken, in aannemen, in dribbelen. In alles.

De jaren bij Olympia'18

‘IK WIST METEEN: DIE MOETEN WE HEBBEN’

Als Lieke twaalf jaar is, maakt ze op aandringen van oud-bondscoach Vera Pauw de overstap van RKVV Montagnards naar hoofdklasser Olympia'18. Samen met André Broeren, Peter Roemer en Leon Hermans, haar toenmalige trainers van B1 en C1, blikt Lieke terug op haar periode in Boxmeer waar ze in totaal vier seizoenen (2005-2009) in een jongensteam speelde.

Zeg eens eerlijk, heren: hadden jullie ooit verwacht dat Lieke het zó ver zou schoppen?

André: ‘Nee, we wisten allemaal wel dat Lieke goed was en dat de kans groot was dat ze het Nederlands elftal zou halen, maar dat ze ook de beste van Europa én de wereld zou worden, nee, dat had ik niet gedacht.’

Lieke, lachend: ‘Ik ook niet, hoor.’

Peter: ‘En ik al helemaal niet. Sterker nog, ik dacht altijd dat meisjes niet konden voetballen...’

Oei...

Peter: ‘Ja, ik weet nog goed dat op een dag de trainer van D1 naar me toe kwam. Bij hem in het elftal zat zo'n goede voetbalster, zei hij. Kika heette ze. Voor haar was het beter dat ze naar C1 ging,

het jongensteam waar ik toen samen met André trainer van was. Dat zal wel, antwoordde ik, maar dat gaat 'm niet worden. Want meisjes, die kunnen niet voetballen, hè...’

Totdat je het met eigen ogen zag.

Peter: ‘Ja, als ik het niet geloofde, moest ik maar eens gaan kijken. En dat deed ik, op een vroege zaterdagochtend. Op zoek naar een meisje met lang haar. Komt de trainer na de eerste helft naar me toe. Hoe ik haar vind spelen? Nou, zei ik, ik vind het jammer dat Kika er niet is, maar dat jongetje met dat korte haar, die wil ik wel. Die is namelijk veruit de beste. Nou, zei hij, dat is Kika...’

Lieke, met pretoogjes: ‘Kika van Es!’

Peter: ‘Ja, toen stond ik wel even met mijn mond vol tanden. En toen even

038 | 039

MIJN ORANJEDEBUUT

Geselecteerd worden voor Oranje, het is elke keer weer prachtig en elke keer weer een geweldige eer. Het is alleen niet meer zo dat ik zwetend en vol spanning wacht op het bekendmaken van de selectie. Het moet namelijk wel heel raar lopen als ik er niet bij zit...

Hoe anders was dat in mei 2006, kort nadat ik op het KNVB-sportcentrum in Zeist voor de eerste keer een selectiewedstijd voor Onder 15 had gespeeld, het jongste nationale elftal van Nederland.

Ik geloof dat ik zelden zo nerveus ben geweest als toen. Ik wist weliswaar van mezelf dat ik een goede wedstrijd had gespeeld. Eentje waarin ik als diepste spits ook nog eens had gescoord, waardoor ik de kans vrij groot achtte dat ik erbij zat. Maar honderd procent zeker, dat weet je natuurlijk nooit.

Daarom kon ik ook niet wachten op de brief van de KNVB waarin stond of ik wel of niet was geselecteerd voor het duel met België, op zaterdag 20 mei 2006 in Zwolle. Het was niet dat ik er niet van kon slapen. Dat gaat me altijd wel goed af, en helemaal in een vliegtuig. Maar dat ik een paar dagen echt met een knoop in mijn maag rondliep, dat was wel duidelijk.

HET ÉCHTE ORANJE

| nmiddels speelde ik zo goed en had ik in de eredivisie, bij sc Heerenveen en VVV-Venlo, zo'n goede ontwikkeling doorgemaakt dat ik ook al een uitnodiging had gekregen voor het A-elftal.

Of beter gezegd: ik had er even later twee op zak. Zo had Ed Engelkes, de opvolger van Vera Pauw, mij uitgenodigd voor de interland tegen Ierland, op 15 augustus 2010 in Velsen, en had Roger Reijners mij eind 2010 gevraagd om mee te gaan op een oefentrip naar Brazilië, waar Oranje op een vriendschappelijk toernooi in São Paulo tegen Mexico, Canada en het gastland zou spelen. Maar hoe mooi het ook was, ik ging er niet op in. Bewust niet. Oké, het duel met Ierland, dat mij drie dagen zou kosten, had ik achteraf anders moeten aanpakken. Dat was volledig misplaatst om dat af te zeggen. Zeker als je de reden weet.

Ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik had voor die periode namelijk een vakantie naar Lloret de Mar geboekt, samen met mijn hartsvriendinnen. En daar keken we met z'n allen zo naar uit dat ik niet van plan was om die te annuleren. En al helemaal niet voor een duel waar ik ongetwijfeld niet eens aan spelen zou toekomen.

*‘Manon Melis,
Anouk Hoogendijk,
Daphne Koster, Kirsten
van de Ven, noem al
die grootheden maar
op. En daar zat ik
ineens tussen’*

1
—
H
E
T
T
A
L
E
N
T

Daniëlle van de Donk (Voetbal)vriendin

‘IK ZIE DE EIEREN NOG DOOR DE KAMER ROLLEN...’

Daniëlle van de Donk is niet alleen ploeggenoot van Lieke bij Oranje, maar tevens een van haar beste (voetbal)vriendinnen. In Zweden, waar de twee voor Kopparbergs/Göteborg FC uitkwamen, woonden ze vier maanden samen.

‘Toen ik Lieke voor het eerst tegenkwam, bij de regionale selectie, dacht ik echt: wow, wat is die kleine opdonder goed! Wat kan die ballen!’

‘**H**oe het is om met Lieke samen te wonen?’ Daniëlle van de Donk herhaalt de vraag en moet dan heel hard lachen. ‘Heel vermoeiend, haha... Natuurlijk, het was heel gezellig en heel erg leuk. Ik ben Lieke nog steeds heel dankbaar dat ze me vroeg. Maar vergeet niet dat we beiden heel onhandig zijn. Waarbij Lieke met afstand de meest onhandige van ons twee is...’

Van de Donk vertelt over de keer dat ze samen in de keuken stonden en ze buiten ineens Loes Geurts, hun ploeggenoot, zagen lopen. ‘Zwaaien natuurlijk! Alleen, dat deden we iets te uitbundig en zo lang dat Lieke, die overigens heel goed quiche en lasagne kan maken, vergat dat ze net de eieren op tafel had gelegd. En die rolden vervolgens één

voor één van tafel, zo op de grond. Je begrijpt: hilariteit alom, helemaal omdat we net het huis hadden schoongemaakt!’ Al was het niet altijd lachen, gieren en brullen, weet Van de Donk. ‘Lieke had in die periode veel last van heimwee. Dat merkte ik wel. Op zich ook wel logisch. Het is niet makkelijk om op zo’n jonge leeftijd naar het buitenland te gaan. Je mist toch je familie en je vriendinnen. Daarom vond ze het ook fijn dat ik er was, denk ik. Konden we, buiten het voetbal om, samen leuke dingen doen. Dat deden we volop. Ik herinner me nog goed dat we meerdere keren per week naar het pretpark gingen. En dat we beiden verslaafd waren aan de tv-serie *Prison Break*. Ja, we wisten exact wat we aan elkaar hadden.’

Sarina Wiegman Bondscoach

‘LIEKE KAN NOG ZOVEEL BETER WORDEN’

Begin met bondscoach Sarina Wiegman over Lieke en ze komt superlatieven te kort.

Als we Sarina Wiegman vragen hoe zij Lieke het best kan omschrijven, volgt er een korte stilte. Om vervolgens na pakweg vijf seconden te zeggen dat Lieke niet alleen inventief, creatief en technisch zeer vaardig is, maar dat ze ook een geweldige dribbel heeft. ‘Verder is Lieke ambitieus, leergierig en heel perfectionistisch. Zo pakt ze echt elke minuut aan om beter te worden. En ja, dan kan het heel snel gaan. Want dan word je automatisch ook beter.’

En wat we zeker ook niet mogen vergeten: Lieke heeft, zo vervolgt Wiegman, het vermogen om zich snel aan te passen aan het niveau waar ze speelt. ‘Goed voorbeeld daarvan is haar periode in Zweden. Daar is haar ontwikkeling echt in een stroomversnelling geraakt. Het verbaasde me dan ook niet dat Lieke werd verkozen tot een van de beste vijf middenvelders van de Zweedse competitie. Dat was meer dan terecht. Sterker nog, die andere vier mochten blij zijn dat ze bij Lieke in het lijstje stonden!’

‘Al zag Lieke dat zelf niet helemaal zo,’ glimlacht Wiegman. ‘Dat kwam omdat ze, bescheiden als ze is, maar naar die anderen bleef opkijken. Dat siert haar natuurlijk, maar dat hoefde echt niet. Maar kennelijk had ze zelf niet door hoe goed ze nou eigenlijk was.’

‘Het verraste me niet dat Lieke het zo goed deed op het EK. Ik zag het meteen toen ze zich in Zeist meldde’

En goed, dat is Lieke zeker, meent Wiegman. ‘Dat zag iedereen wel op het EK. Of het mij verraste dat Lieke het daar zo goed deed? Nee. Ik zag het meteen toen ze zich voor het toernooi in Zeist meld-

de. Alleen al haar houding. Die was zo ontspannen. Maar dat betekent niet dat ze al aan haar top zit, zeker niet. Geloof me: Lieke kan nog zoveel beter worden. Daarom is het ook zo lekker dat ze nu bij een club als FC Barcelona speelt. Omdat daar de wetten van een topclub gelden en er dus altijd gepresteerd moet worden, kan ze daar opnieuw mooie stappen maken.’

Het is volgens Wiegman alleen wel zaak om de focus op het voetbal te houden. ‘Iedereen wil nu ineens wat van haar.

DE GEKTE (1)

Sari van Veenendaal, onze keepster die uit Utrecht komt, zei het al. Als er, zoals er werd gezegd, écht niemand meer bij kon in Lepelenburg, het park in het centrum van Utrecht waar we een dag na de finale werden gehuldigd, dan kon het niet anders dan dat daar vele duizenden mensen stonden. Want dat park was volgens Van Veenendaal niet zomaar een parkje. Dat was echt heel groot!

Dat bleek ook wel. Want toen we aan het begin van de avond, na een fantastische rondvaart door de Stadsbuitengracht, dat enorme podium in dat park betraden, wist ik niet wat ik zag. Het was één grote Oranjezee. Volgens schattingen stonden er zo'n 12.000 fans. Nou, het leek wel het tienvoudige. Zo druk was het daar! Niet normaal meer.

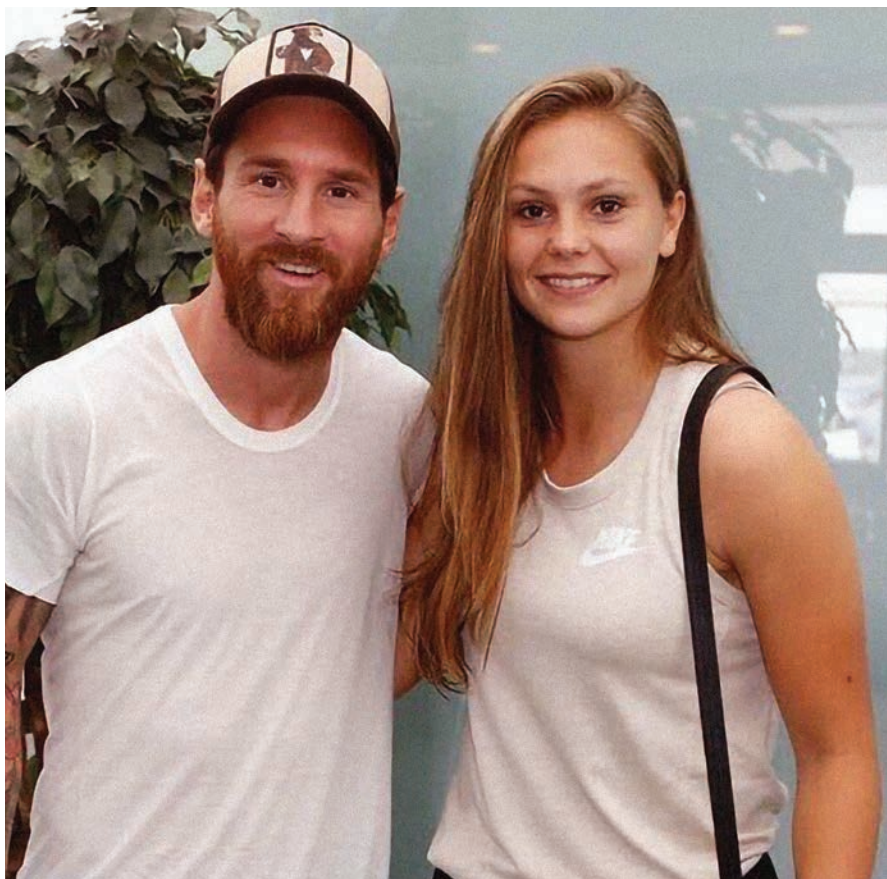
Dat we dat konden zien, was overigens een groot wonder. Want de meesten van ons stonden daar wel met hele kleine oogjes.

Maar wat wil je ook? We waren de avond ervoor, toen we met familie en vrienden op een geheime locatie in Enschede onze titel hadden gevierd, zo lang doorgedaan met feesten dat we niet of nauwelijks hadden geslapen. En daar bleef het natuurlijk niet bij Spa blauw en wat prik... Uiteraard niet, zou ik haast willen zeggen. Want als er één moment is om een keer volledig uit je bol te gaan, dan was het toen wel.

2
—
D
E
S
T
E
R

Q & A | Lionel Messi

Jij bent de vrouwelijke Lionel Messi, hè?

‘Dat zeggen ze, hè?’

Wat doet dat met je?

‘Eerlijk gezegd moet ik daar wel een beetje om lachen. Al is het natuurlijk wel een grote eer. Dat je met zo’n grootheid wordt vergeleken.’

Hebben die mensen gelijk, vind je?

‘Nee, joh. Natuurlijk, ik zie wel dingen die ik heb en hij ook. Zo zijn we beiden doelgericht en technisch. En zijn we beiden goed in dribbelen. Maar hé, Messi is

zoveel klassen beter. Die komt echt van een andere planeet. Ik denk dat niemand te vergelijken is met Messi. Niet bij de mannen en al zeker niet bij de vrouwen.’

Wat maakt Messi in jouw ogen zo goed?

‘Omdat niemand in de wereld kan wat hij kan. Hoe hij de ruimte opzoekt en dan gaat dribbelen, dat is toch fantastisch? En dan die eindpass? Die is echt dodelijk. Net zoals het zo knap is hoe hij er elke keer weer in slaagt om wedstrijden te beslissen. Dat is gewoon ongelooflijk.’

Reconstructie

EEN DAG OM NOOIT MEER TE VERGETEN

24 augustus 2017 wordt voor Lieke een dag om nooit meer te vergeten. Ze ontmoet niet alleen Lionel Messi én Cristiano Ronaldo, maar wordt tevens gekroond tot beste speelster van Europa. Maar hoe verliep deze unieke dag nou precies? Een reconstructie van minuut tot minuut.

07:30 Helaas, vandaag niet
uitslapen voor mij.

Want ook al stap ik over een paar uur op het vliegtuig naar Nice en heb ik vanavond in Monte Carlo het gala van de UEFA, waar ik hoop te worden verkozen tot beste speelster van Europa, ik moet straks gewoon trainen. Dus snel uit bed, aankleden, tandenpoetsen en op naar de club, waar ik me al over een uur moet melden.

08:28 Omdat Toni Duggan, mijn Engelse ploegenootje, geen auto heeft en er ook niet eentje gaat aanschaffen omdat ze het vreselijk vindt om in een stad als Barcelona te rijden, haal ik haar altijd op. Dat vind ik geen probleem. Ik vind het juist wel leuk. Kunnen we alvast wat kletsen en zo. Maar wel opschieten, anders komen we te laat en hebben we weer een boete aan onze broek.

10:00 Na het gezamenlijke ontbijt en een bezoekje aan de fysiotherapeut wordt er opnieuw hard getraind. Zoals altijd eigenlijk. Het zegt alles over de ambities van de club. Zoals FC Barcelona in zoveel dingen veel verder is. Bij vorige clubs trainden we bijvoorbeeld voornamelijk op bijveldjes. Moet je hier eens kijken. Op het futuristische trainingscomplex van de club ligt het ene veld er nog mooier en beter bij dan het andere. Gelukkig hoef ik vandaag niet twee uur te trainen, zoals we normaal doen, maar mag ik een halfuur eerder van het veld. Heel fijn. Kan ik me in alle rust klaarmaken voor de hopelijk onvergetelijke reis die op het programma staat.

OP NAAR TOKIO!

Het halen van de WK-finale was natuurlijk fantastisch, maar minstens zo mooi was dat we ons daardoor hadden geplaatst voor de Olympische Spelen van Tokio. Echt, daar was ik zo blij mee, ook omdat we nog wat goed te maken hadden. Namelijk de knullige uitschakeling voor de Olympische Spelen van Rio de Janeiro, vier jaar eerder.

Je herinnert het je vast nog wel. Dat kwalificatietoernooi, het OKT, werd destijds in Nederland gespeeld, in Rotterdam en Den Haag. Zweden, Zwitserland en Noorwegen waren toen onze tegenstanders.

Wat een drama was dat, zeg! Het begin was nog goed, met een fraaie 4-3-zege op Zwitserland, na treffers van Melis, Miedema, Van den Berg en Van de Sanden. Maar daarna ging het mis, en goed ook. Zo verloren we een paar dagen later met maar liefst 1-4 van Noorwegen. Omdat de Noorse vrouwen hun eerste duel hadden verloren van Zweden en het ook in hun derde wedstrijd tegen Zwitserland lieten afweten, hielden we nog een kleine kans. Maar dan moesten we onze derde wedstrijd wel winnen van Zweden.

Dat gebeurde uiteindelijk niet. Ja, we kwamen met 1-0 voor, door een snelle treffer van Miedema, waardoor we virtueel naar Rio de Janeiro gingen. Maar dat hield helaas niet lang stand. We kregen weliswaar genoeg kansen om te scoren, maar door een ongelukkige fout achterin, een lullige terugspeelbal, kwamen de Zweedse vrouwen vlak voor rust toch nog langszij.

Een treffer met verstrekkende gevolgen. Want door die ene goal, door die ene fout, misten we dus de Spelen van Rio. Eén treffer. Hoe zuur wil je het hebben?

VAN NIEUW BERGEN NAAR ORANJE

Geheel
herziene
editie

Profvoetbalster Lieke Martens werd met het Nederlands elftal Europees Kampioen, werd de beste speelster van het toernooi, van Europa én zelfs van de wereld.

In *LIEKE* deelt ze voor het eerst haar verhaal. Van haar eerste doelpunten bij de F-pupillen in Nieuw Bergen tot haar mooiste acties bij FC Barcelona en ontmoetingen met supersterren als Messi, Neymar en Ronaldo. In deze volledig geactualiseerde editie vertelt ze daarnaast over het WK voetbal in 2019, haar teenblessure en de weg naar de Olympische Spelen in Tokio.

Met medewerking van onder anderen Jackie Groenen, Daniëlle van de Donk, Kika van Es, Anouk Hoogendijk, Sarina Wiegman en Patrick Kluivert.

KOSMOSUITGEVERS.NL

NUR 443/860

9 789021 576978 >